

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Стара Загора, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева
Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно
гражданско дело № 20265500500226 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.435 и следв. ГПК.

Образувано е по жалба на Д. Н. Т., подадена чрез пълномощника ѝ адвокат Г. К. против Постановление от 09.02.2026г. на Държавен съдебен изпълнител при Районен съд Стара Загора И.И. по изп.д. № 248/2023г. по описа на СИС при РС-Стара Загора , с което на основание чл.528 ал.5 вр. с чл.527 ал.3 от ГПК във вр. с чл.93 и чл.91 от ГПК на жалбоподателката е наложена глоба в размер на 200 евро.

Жалбоподателката обжалва постановлението, като счита същото за неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Излага съображения, че непълнолетното дете М.И.М. е на 17 години, след около три месеца, на 05.06.2026г. ще стане пълнолетна. С оглед на това непълнолетните, съгласно разпоредбата на чл. 28, ал.2 ГПК, извършват съдопроизводствени действия лично, със съгласието на родителя си. Затова счита, че длъжник по изпълнителното делото не е майката Д. Н. Т., а - непълнолетната М.И.М., действаща със съгласието на майка си Д. Н. Т.. Длъжникът по изпълнителното дело непълнолетната М.И.М., която е на 17 години, следва да извършва процесуалните действия лично, със съгласието на майка си. В този смисъл, отговорността за неизпълнение на определения режим на лични отношения била лична на длъжника М.И.М., действаща със съгласието на родителя си Д. Т.. Ето защо, счита, че не са налице предпоставките на закона за налагане на глоба на Д. Н. Т., поради обстоятелството, че длъжник по изп. дело е М.И.М.,

действаща лично и със съгласието на своята майка. Изложените по-горе аргументи били относими и към непълнолетното дете Е.И.М., което на 17.11.2025г. е навършило 14 години. Отделно от това, за периода от 12.01.2026г. до 22.01.2026г. сочи, че М.И.М. е била приета за лечение в Клиника по педиатрия към МБАЛ „Проф. Д-р Ст.Киркович“. След изписването са й дадени препоръки да не пътува. С оглед изложеното по-горе не били налице предпоставките за налагане на глоба на Д. Н. Т.. Отделно от това, посочва, че майката е декларирала още при образуване на изпълнителното дело своята готовност за спазване на определения режим на лични контакти на децата с баща им. Видно било от изпълнителното дело, че майката нееднократно е заявила, че децата нямат желание да се виждат с баща си, поради грубото му отношение към тях и незначитане правото им на мнение. В случая режимът на лични контакти не се осъществявал, не поради поведение на майката, а поради липсата на желание у децата да общуват с баща си. От находящите се в кориците на изпълнителното дело писмени доказателства се установявало, че е налице нарушена емоционална връзка между децата и бащата, и че децата не желаят да отиват с преспиване при баща си. Преодоляването на тази обективна пречка не можело да се извърши чрез налагането на глоба на майката по реда на чл. 528, ал. 5 вр. с чл. 527. ал. 3 от ГПК. Във връзка със спецификата на принудителното изпълнение на съдебното решение относно родителските права и лични отношения между родители и деца, в чл. 528. ал. 4 ГПК са предвидени и правомощия на съдебния изпълнител - да поиска от Дирекция "Социално подпомагане" съдействие за отстраняване на пречките за своевременно изпълнение на задължението, също така да поиска от Дирекция "Социално подпомагане" да предприеме подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето (ЗзкД). В случая, както било посочено в обжалваното постановление, спрямо децата са предприети подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето със Заповед №ЗД/Д-СТ-099/22.07.2024г. и Заповед №ЗД/Д-СТ- 098/22.07.2024г., издадени от директора на Дирекция „Социално подпомагане“. Ето защо, съдебният изпълнител преди да наложи глоба на Д. Н. Т. за неизпълнение на задължението за предаване на дете, е следвало да изиска доклад от съответната ДСП относно прилагането на определените в заповедта мерки, да установи осъществяват ли се в присъствие на социални работници контакти между децата и бащата, как се отразяват предприетите мерки за закрила на децата върху тяхното психо- физическо развитие, съответно да се установи състоянието на емоционална връзка между децата и бащата, съществуват ли обективни пречки за изпълнение на режима на лични контакти или не. Като не е изяснил всички тези обстоятелства, съдебният изпълнител бил постановил незаконосъобразно постановление, което обосновава неговата отмяна. Счита също така, че размера на наложената глоба - 400 лв. е завишен и несъответен на семейното и материалното положение на майката, тъй като същата страда от онкологично заболяване и провежда лечение, за което пътува до специализирана клиника. В подкрепа на тези твърдения прилага два броя

медицински експертизи. За оздравителния процес било необходимо спокойствие, да се избягва всяко натоварване на психиката. Това била причината, поради която жалбоподателката не желае да се среща и общува с бившия си съпруг. С оглед на всичко това моли съда да постанови решение, с което да отмени Постановление изх. №2340 от 09.02.2026г., издадено от ДСИ И.И. по изп.дело №248 /2023г. по описа на СИС при РС-Стара Загора, като незаконосъобразно, в условие на евентуалност, ако приеме, че е законосъобразно, моля да бъде изменен размера на наложената глоба, като го намали от 200 евро на 50 евро.

Взискателят И. Т. М. не е депозирал писмено становище в дадения му от ДСИ срок.

Приложени са мотиви по обжалваното действие от Държавния съдебен изпълнител при РС-Стара Загора съгласно чл.436, ал.3 ГПК, в които изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания и провери законосъобразността на обжалваните действия на съдебния изпълнител, намери за установено следното:

Жалбата е редовна и допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащо на обжалване от длъжника действие на съдебния изпълнител в хипотезата на чл. 435, ал.2, т.1 от ГПК, внесена е дължимата ДТ за разглеждането ѝ.

Събиране на доказателства не се налага.

По същество жалбата е неоснователна.

От приложеното копие от Изпълнително дело № 20235530400248 по описа на СИС при Районен съд Стара Загора се установява, че изпълнителното производство е образувано на 10.05.2023г. по молба на взискателя И. Т. М., представляван от адвокат В.А. от АК Стара Загора против Д. Н. Т. и приложения към нея изпълнителен лист от 14.03.2023., издаден от Районен съд Стара Загора по ГД № 1279/2018 на РС-Стара Загора, относно определения с постановеното по същото дело съдебно решение № 438/08.05.2018г. режим на лични контакти на бащата И. Т. М. с децата М.И.М. и Е.И.М..

На 10.05.2023г. до длъжника по изпълнителното дело Д. Н. М.а (след прекратяване на брака Т.) с изх. № 4541/10.05.2023г е изпратена покана за доброволно предаване на дете съобразно постановления по гр.д.№1279/2018 на РС- Стара Загора режим на лични контакти между бащата И. Т. М. и децата М.И.М. и Е.И.М., а именно: „Всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 18:00 часа на петъчния ден, до 20:00 часа на неделния ден, с преспиване, както и 30 (тридесет) календарни дни през лятото в периода 01.06 до 01.09, което време да не съвпада с платения годишен отпуск на майката“. Поканата е връчена лично на длъжника на 12.05.2023г.

С поканата на основание чл.528 ал.2 от ГПК на майката е указано, че в тридневен срок от съобщението следва да съобщи на съдебния изпълнител дали е готова да предаде децата в определеното място и време, дали са налице

пречки за своевременното изпълнение на задължението, както и да посочи в кое място и време е готова да предаде децата.

Указано й е още, че при неизпълнение на това задължение, ще й бъде наложена глоба по чл.527 ал.3 в размер на 400 лв., както и че при липса на доброволно изпълнение, децата ще бъдат отнети принудително и ще бъдат предадени на взискателя със съдействието на полицейските органи и кмета на общината, района или кметството.

На 10.01.2024г. до длъжника по изпълнителното дело Д. Н. Т., са изпратени 8 броя съобщения (л.26-33) с изх. № 245; 246; 247; 248; 249; 250; 251 и 252, за доброволно предаване на децата М.М. и Е.М. на бащата И. Т. М. съответно за дати: 12.01.2024г.; 26.01.2024г.; 09.02.2024 и 23.02.2024г., съобразно съдебно решение № 438/08.05.2018г. постановено по гр.д. №1279/2018г. по описа на Районен съд гр.Стара Загора. Всичките осем съобщения са връчени в СИС лично на Д. Т. на 10.01.2024г.

На 21.03.2024г. до длъжника по изпълнителното дело Д. Н. Т., чрез адв. С.Р. са изпратени 6 (шест) броя съобщения (л.68-73) с изх. № 2994; 2995; 2996; 2997; 2998 и 2999, за доброволно предаване на децата М.М. и Е.М. на бащата И. Т. М. съответно за дати: 29.03,2024г.; 12.04.2024г. и 26.04.2024г., съобразно съдебно решение №438/08.05.2018г. постановено по ГД №1279/2018г. по описа на Районен съд Стара Загора. Всичките шест съобщения са връчени на адв. Русев на 02.04.2024г. Други покани и съобщения за доброволно предаване на дете до длъжника не са изпращани.

В постъпилите по делото становища от Д. Т. с вх. № 3171/15.05.2023г. (л.9) и вх. № 398/15.01.2024г. (л.35) се твърди, че съществуват пречки за осъществяване на режима изразяващи се в „нежелание от страна на децата да осъществят контакт с баща си. По делото са приложени и електронни съобщения от длъжника Т. изпратени на служебния e-mail, в които се твърди, че „децата отказват да се срещат с него“, както и че „нямат възможност да осъществят среща с баща си, защото имат спортни ангажименти“. (л.43;47;58;63).

С писмо с изх. № 510/16.01.2024г. (л.37) е изискано от ДСП -Стара Загора съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и за разясняване на длъжника, а по необходимост и на децата на предимствата на доброволното изпълнение и неблагоприятните последици от неизпълнението на съдебното решение. Изискан е социален доклад и план за действие.

В постъпилото от ДСП -Стара Загора писмо (л.42) с вх. № 826/31.01.2024г. се твърди, че с двамата родители са проведени срещи, същите са информирани за законовите разпоредби на ЗЗДетето, СК и НК, за последиците от неизпълнение на съдебното решение, за възможността за ползване на социални услуги. Предприети са мерките по чл. 23 от ЗЗДетето, като са насочени към ЦОП на Община Стара Загора. По данни на центъра единствено бащата М. е съдействал и е посещавал договорените срещи. Т. е декларирала невъзможност за посещение.

В приложеното изпълнително дело са налични редица заявления и сигнали от бащата И. М., за неосъществен режим на лични контакти с децата, за което на длъжника Д. Н. Т. са налагани глоби, свързани с неизпълнение на постановления от съда режим, както и за неизпълнение разпореждане на съдебния изпълнител.

Видно е също така, че ДСИ със съобщение с изх. №6869/04.07.2024г. на основание чл.528, ал.4 от ГПК е указал на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Стара Загора, да издаде заповед на основание чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет, за включване на Д. Т. и И. М., а по преценка и децата М.М. и Е.М., в програма за ползване на услуга, свързана с мярката за закрила в семейна среда по чл.23, т.6 от ЗЗДет - „Социална работа за улесняване на връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията“. Във връзка с това са издадени заповед № ЗД/Д-СТ-099/22.07.2024 и заповед № ЗД/Д-СТ- 098/22.07.2024, които са обжалвани от жалбоподателката Д. Н. Т., първоначално пред по горестоящия административен орган, а в последствие и пред Административен съд Стара Загора, за което са образувани АД №770/2024г. и АД №771/2024г., като и с двете решения се отхвърля жалбата като неоснователна. Решенията на Административен съд Стара Загора са били обжалвани пред Върховният Административен Съд, като са образувани КД № 6914/2025 и КД № 6915/2025. И двете решения на касационния съд оставят в сила решенията на първоинстанционния съд.

От мотивите изложени в двете решения на съдията от Административен съд Стара Загора имащо отношение по случая, става ясно, че е констатирано, че срещите между децата М. и Е.М. и техния баща не само, че не се провеждат редовно, но имат по-скоро инцидентен характер и за кратко време (в повечето случаи за няколко минути пред входа на блока), което очевидно няма как да осигури пълноценен контакт на бащата и дъщерите му. Посочено е, че въпреки декларативните изявления на Д. Т., че по никакъв начин не възпрепятства контактите и срещите на дъщерите си с техния баща, от доказателствата по делото се установява, че именно майката със своите действия е ограничавала контакта на децата с бащата, препятствала е работата на социалните работници, отказала е ползването на социална услуга, която самата тя определя като ненужна. Дори и децата да отказват контакти с баща си, необходимо е от страна на майката да се положат усилия за преодоляване на тези нагласи у децата и да се насърчи общуването им с техния баща. Подобно поведение от страна на майката Д. Т. не се установява и по делото. Тъкмо обратно - материалите сочат умишлено възпрепятстване от Д. Т. осъществяването на режима на лични отношения между бащата и децата, което без съмнение води до отчуждаване между М. и Е.М. и техния баща, създаващ риск за психоемоционалното развитие на непълнолетните деца.

От материалите по изпълнителното дело може да се направи извод, че в голяма степен формираните в децата нагласи, че спазването на определения от съда режим на лични контакти с баща им зависи от тяхното желание/нежелание да се виждат/ общуват с него, са изградени въз основа на

поведението на другия родител, отричащ необходимостта от осъществяване на режима на лични отношения и общуване на децата с баща им.

Съгласно съставения констативен протокол от 09.02.2026г., съдебния изпълнител е установил, че не съществуват пречки за осъществяване на режима. По делото не са постъпвали уведомления от Д. Т. за наличие на пречки за своевременното изпълнение на задължението, както и не са представени доказателства, че се правят опити за подобряване на отношенията между родители и деца. Дори и децата да отказват контакти с баща си, е необходимо майката да положи усилия за преодоляване на тези нагласи у децата и да се насърчи общуването им с техния баща. От всички събрани по делото доказателства може а се направи обоснован извод, че майката не само не полага усилия за осъществяване на контакти между бащата и децата, а напротив създава пречки за това. Същата няма желание да се възползва от предоставяните безплатно от ДСП- Стара Загора социални услуги, свързани с осигуряване на педагогическа, психологическа и правна помощ на родителите, по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на децата, както и социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията. Издадената от Директора на Дирекция "Социално подпомагане" заповед № ЗД/Д-СТ-099/22.07.2024 и заповед № ЗД/Д-СТ-098/22.07.2024 за ползване на социални услуги, са обжалвани от Д. Н. Т., както бе посочено по-горе пред Административен съд Стара Загора, за което са образувани АД №770/2024 и АД №771/2024, като и двете решения на съда отхвърлят жалбата като неоснователна. Решенията на съда са обжалвани пред ВАС, като са образувани КД № 6915/2025 и КД № 6914/2025, който също оставя в сила решенията на Административен съд Стара Загора.

От материалите по изпълнителното дело може да се направи извод, че в голяма степен формираните в децата нагласи, за това че спазването на определения от съда режим на лични контакти с баща им зависи от тяхното желание/нежелание да се виждат/общуват с него, са изградени въз основа на поведението на майката, отричащ необходимостта от осъществяване на режима на лични отношения и общуване на децата с баща им, както и че съзнателно се бави процеса и се възпрепятства по всякакъв начин изпълнението на определеният от съда режим на личен контакт.

С оглед на това ДСИ е издал обжалваното постановление от 09.02.2026г., в което Държавен съдебен изпълнител при Районен Съд- Стара Загора е посочил, че като взел предвид данните по делото, установил, че за пореден път Д. Н. Т. не е предала в периода от 03.12.2025г. до 09.02.2026г. децата М.И.М. и Е.И.М. на бащата И. Т. М., за осъществяване на определения от съда режим на лични отношения съгласно съдебно решение № 438/08.05.2018г. по гр.д. № 1279 от 2018г. по описа на Районен съд- Стара Загора, а именно: "Всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 18:00 часа на петъчния ден, до 20:00 часа на неделния ден, с преспиване, както и 30 (тридесет) календарни дни през лятото в периода 01.06 до 01.09, което време

да не съвпада с платения годишен отпуск на майката", като по този начин върши противното на това, което с решението е задължена да върши, поради което при спазване на реда по чл. 528, ал.5 от ГПК и на основание чл.527, ал.3 от ГПК във връзка с чл. 93 и чл. 91 от ГПК, поради което е наложил глоба в размер от 200,00 /двеста/ евро на Д. Н. Т., за това, че не е предала децата М.И.М. и Е.И.М. на бащата И. Т. М., за осъществяване на определения от съда режим на лични контакти на следните дати: 12.12.2025г. от 18:00 часа; на 26.12.2025г. от 18:00 часа; на 16.01.2026г. от 18:00 часа и на 30.01.2026г. от 18:00 часа. Наложена глоба е десета поред и е предмет на разглеждане в настоящото производство.

Настоящия съдебен състав намира, че обжалваното постановление е правилно и законосъобразно.

Изпълнение на задължението да предаване на дете е уредено в чл.528 ГПК. Съгласно ал. 1 на посочената разпоредба на длъжника когато пристъпва към изпълнение на задължение за предаване на дете, както и на задължението за последващо връщане на детето, съдебният изпълнител кани длъжника да изпълни доброволно в определеното място и време. Поканата за доброволно изпълнение трябва да бъде връчена на длъжника по възможност две седмици, но не по-късно от една седмица преди определеното време за предаване на детето. В ал.2 и ал.3 на чл.528 ГПК се предвижда задължение на длъжника в тридневен срок от връчването на поканата да съобщи на съдебния изпълнител: 1. готов ли е да предаде детето в определеното място и време; 2. какви пречки за своевременното изпълнение на задължението съществуват; 3. в кое място и време е готов да предаде детето. За неизпълнение в срок на задължението по ал. 2 съдебният изпълнител налага на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 и при необходимост постановява принудителното му довеждане. Алинея 4 предоставя възможност на съдебният изпълнител да поиска от дирекция "Социално подпомагане" съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и за разясняване на длъжника, а при необходимост и на детето, на предимствата на доброволното изпълнение и неблагоприятните последици от неизпълнението на съдебното решение. Съдебният изпълнител може да поиска от дирекция "Социално подпомагане" да предприеме подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето, а при необходимост - от полицейските органи - вземането на мерки по чл. 65 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Член 528 ал.5 ГПК предвижда, че ако длъжникът не изпълни доброволно, съдебният изпълнител може да му налага глоба по чл. 527, ал. 3 за всяко неизпълнение, както и със съдействието на полицейските органи и кмета на общината, района или кметството да отнеме детето принудително и да го предаде на възискателя.

В случая Д. М.а е била уведомена за своите задължения, произтичащи от изпълнителния лист, с връчването на поканата за доброволно изпълнение на децата на 12.05.2023г., като изрично ѝ е указано че бащата има право да ги взема при себе си съобразно определения от съда режим . С поканата същата е била уведомена за задължението си по чл.528 ал.2 от ГПК като са ѝ указани

последниците по чл.527 ал.3 от ГПК.

Впоследствие от страна на жалбоподателката е последвало неизпълнение.

Съгласно Констативен протокол с изх. № 2339/09.02.2026г. (л.303), съдебният изпълнител е установил, че Д. Н. Т. умишлено е възпрепятствала осъществяването на режима на лични отношения между бащата И. Т. М. и децата М.М. и Е.М. постановен със съдебно решение № 438/08.05.2018г. по гр.д. №1279/2018г. по описа на Районен съд Стара Загора през следните периоди: от 18:00 часа на 12.12.2025г. до 20:00 часа на 14.12.2025г.; от 18:00 часа на 26.12.2025г. до 20:00 часа на 28.12.2025г.; от 18:00 часа на 16.01.2026г. до 20:00 часа на 18.01.2026г.; от 18:00 часа на 30.01.2026г. до 20:00 часа на 01.02.2026г., като върши противното на това, което с решението е задължена да върши, поради което при спазване на реда по чл. 528, ал.5 от ГПК и на основание с чл.527, ал.3 от ГПК във връзка с чл. 93 и чл. 91 от ГПК, ДСИ е наложил глоба в максималния размер от 200,00 евро. По делото не са постъпвали уведомления от Д. Т. за наличие на пречки за своевременното изпълнение на задължението, както и не са представени доказателства от нейна страна, че прави опити за подобряване на отношенията между родители и деца.

Във връзка с констатациите в протокола от 09.02.2026г. е издадено обжалваното Постановление изх. № 2340/09.02.2026, с което е наложена глоба в размер от 200,00 евро на Д. Н. Т..

С оглед на гореизложеното въззивният съд намира, че безспорно е установено, че от страна на жалбоподателката е налице неизпълнение. Това е така, доколкото по делото не се спори, а и от изготвения в изпълнителното производство констативен протокол от 09.02.2026г. е видно, че на посочените в постановлението дати, децата не са били предадени на бащата за осъществяване на режима му на лични отношения.

Същевременно по делото няма данни Д. М.а да е подала уведомление до съдебния изпълнител за наличие на уважителни причини, които да правят невъзможно своевременното изпълнение на задължението, като това обстоятелство е съобразено и в обжалваното постановление.

Доколкото в случая майката – длъжник не е изпълнила задължението си за доброволно предаване на децата, законосъобразно съдебния изпълнител ѝ е наложил глоба от 200 евро, чийто размер настоящия съдебен състав намира за съобразен с конкретните обстоятелства по делото.

Неоснователно е оплакването, което се прави в жалбата, че непълнолетното дете М.И.М., което е на 17 години и след около три месеца, на 05.06.2026г. ще стане пълнолетна се явява длъжник в изпълнителното производство и доколкото непълнолетните, съгласно разпоредбата на чл. 28, ал.2 ГПК, извършват съдопроизводствени действия лично, със съгласието на родителя си, то в настоящия случай длъжник по изпълнителното дело не е майката Д. Н. Т., а - непълнолетната М.И.М., действаща със съгласието на майка си Д. Н. Т.. Длъжникът по изпълнителното дело непълнолетната

М.И.М., която е на 17 години, следва да извършва процесуалните действия лично, със съгласието на майка си. В този смисъл, отговорността за неизпълнение на определения режим на лични отношения е лична на длъжника М.И.М., действаща със съгласието на родителя си Д. Т. Жалбоподателката също така твърди, че изложените по-горе аргументи са относими и към непълнолетното дете Е.И.М., с ЕГН *****, което на 17.11.2025г. е навършило 14 години. С оглед на това твърди, че не са налице предпоставките за налагане на глоба на Д. Н. Т..

Въззивният съд не споделя тези аргументи на жалбоподателката.

Настоящото изпълнително производство е образувано във връзка с издаден изпълнителен лист, който урежда режимана лични контакти между бащата И. Т. М. и децата М. и Е.. Целта на режима на личен контакт е да се създаде нормална обстановка за поддържане на контакти между детето и всеки от родителите, като се предостави възможност за осъществяване на пълноценни отношения между детето и този родител, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. Фактът, че исковете, касаещи упражняването на родителските права и режимът за лични контакти между децата и родителите, са спорна съдебна администрация, а не стандартен исков процес, се съдържа включително в Тълкувателно решение № 3 от 27.06.2024 г. на ВКС по т. д. № 3/2023 г., ОСГК. Върховните съдии приемат, че производствата по спорна съдебна администрация на гражданските отношения се провеждат по реда на ГПК, макар да не са изрично уредени в процесуалния закон, като разрешаването на споровете за упражняването на съответното гражданско право се възлага на съдилищата по силата на отделни нормативни актове (СК, ЗС и др.), съдържащи материалноправната уредба на съответните отношения, както и специфични процесуални правила. Дейността на съда в производствата по спорна съдебна администрация не може да бъде определена като правораздавателна в същинския смисъл на това понятие, а именно като защита и санкция при нарушаване на гражданските права. При тези производства не се разрешават правни спорове, а се оказва съдействие на правните субекти при упражняване на техните лични или имуществени права по смисъла на чл. 2 ГПК, като типичен пример за такава компетентност на съда са производствата за разрешаване на разногласия между родителите относно упражняването на родителските права (чл. 127 СК). Безспорно, доколкото в СК не са предвидени специфични процесуални правила, при разглеждането на отправените до съда молби за съдействие при определяне на начина на упражняване на родителските права по реда на чл. 127, ал. 2 и чл. 127а, ал. 2 СК, както и на личните отношения на близки (баба и дядо) с деца, приложение следва да намерят общите правила на ГПК. При прилагането на съответното общо процесуално правило на първо място следва да бъде съобразено обстоятелството, че принципно уредбата на тези отношения трябва да бъде постигната по общата воля на страните в правоотношението, каквато в случая липсва. Именно невъзможността да се постигне такова споразумение е

предпоставка заинтересованият да отнесе въпроса към съда с цел разрешаване на спора за начина на упражняване на правата, предизвикан при това от поведението и на двете страни, но без да е налице спор за самото съществуване на субективното право. Според преценката на законодателя в тези случаи е необходима съдебна намеса, посредством която липсващата обща воля на страните да бъде заместена от съдебно решение, за да бъдат преодолени пречките при упражняването на правата и на двете страни в правоотношението, както и за да бъде гарантиран и защитен интересът на засегнато от тези правоотношения дете, което формално не е страна в производството. Дейността на съда се изразява в това да се намеси в гражданските отношения и да ги администрира, като определи как правоотношението, за което страните спорят, следва да се развива, създавайки по този начин ново правно положение между страните по гражданското правоотношение според своята преценка кое е най-целесъобразно за развитието на гражданското правоотношение съобразно уредените в закона критерии. Производството цели настъпването на обща промяна в отношенията между страните и по същността си представлява администриране на гражданските правоотношения, а не защита на субективни права в същинския смисъл, поради което и актовете, които съдът постановява в тези производства, не се ползват със сила на пресъдено нещо и могат да бъдат изменени при промяна на обстоятелствата, ако една от страните сезира съда с искане в тази насока. За разлика от исковото производство, съдът не разрешава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на материалното право, а само оказва съдействие относно начина на упражняването му, т. е. за реализирането на правата и на двете страни и в този смисъл липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Макар между страните да съществува спор, съдът не присъжда спорно право в полза само на една от тях. При това предявяването на тези искания с оглед непостигането на извънсъдебно споразумение между страните се възприема от законодателя и като законно необходимо с цел постигането на определен резултат, независимо от поведението на насрещната страна в правоотношението. Освен че посочените производства са насочени към настъпването на обща промяна в отношенията между страните, като съдът създава новото правно положение според своята преценка за най-целесъобразното развитие на правоотношението, е налице и още една специфична особеност, с оглед на която общите правила на гражданския процес се прилагат само съответно - водещ в тези производства е принципът за защита на най-добрия интерес на детето, което формално не е страна в производството. Съдът, сезиран със спора за родителската отговорност и режима на лични контакти с детето, в т. ч. и за издръжката му, с решението си постановява това, което приема за законосъобразно и целесъобразно за регулирането на тези отношения, предвид установените по случая обстоятелства, съобразявайки законовите критерии и възложените му функции по силата на националните и

международни нормативни разпоредби служебно да следи за защитата на най-добрия интерес на детето и може да постанови начин на упражняване на родителските права, респ. на осъществяване на личен контакт, различен от поискания от страните.

Съдебното решение, което следва да изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното дете, ползва и двамата родители, респ. близките на детето, като внася яснота в отношенията и на двамата, а не само на единия от тях.

Посочените по-горе особености обуславят извода, че в производството по спорна съдебна администрация на гражданските отношения по СК са налице отклонения от общите правила на гражданския процес, поради което тези правила, следва да бъдат прилагани съответно.

С оглед на гореизложеното окръжният съд намира, че цитираната в жалбата разпоредба на чл. 28, ал. 2 ГПК е неприложима в настоящия казус, поради това че малолетното или непълнолетното дете, не е страна в съдебното производство, поради което няма как да му бъде наложена глоба за неизпълнение на съдебно решение.

На следващо място неоснователно е и второто оплакване което се прави във въззивната жалба, а именно, че в периода 12.01.2026г. до 22.01.2026г. детето М.М. е била приета за лечение в УМБАЛ Киркович, като са дадени препоръки да не пътува. По делото няма постъпила информация или уведомление от страна на майката, за тази медицинска препоръка „явяваща се“ пречка за осъществяването на режима, а това се прави едва пред настоящата инстанция, а освен това в приложената към жалбата епикриза от 22.01,2026г. е дадена единствено препоръка за „ХДр в дома“, което означава спазване на хигиенно-диетичен режим, нямащ нищо общо с ограничение за пътуване. Самият факт, че майката не е уведомила бащата за заболяването на детето, показва пренебрежителното и отношение към другия родител, който също следва да е запознат със здравословното състояние на децата.

На следващо място неоснователно е и оплакването, че майката от образуване на делото има готовност за спазване на определения режим, но поради нарушена емоционална връзка между децата и бащата той не може да се осъществи. Именно поведението на майката, обжалвайки до касация, двете заповеди на Директора на ДСП за ползване на услуга, свързана с мярката за закрила в семейна среда по чл.23, т.6 от ЗЗДет - „Социална работа за улесняване на връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията“ е причината тази програма да не стартира повече от година и половина - от месец юли 2024г.

На следващо място в жалбата се прави оплакване, че съдебният изпълнител следва да поиска от Директора на ДСП, съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и да поиска предприемане на подходящи мерки по Закона за закрила на детето. Видно от материалите по делото тези действия са предприети.

В допълнение окръжният съд намира, че следва да посочи, че отказът на

единия родител да сътрудничи и да спазва съдебно постановените лични отношения е нарушение на правата на другия родител и на детето. Тези права трябва да бъдат защитени чрез съответните правни механизми, включително налагането на глоби и принудителното изпълнение. Целта на предвидените глоби е превенция срещу такова бъдещо поведение и мотивиране на длъжника за пълно и за точно изпълнение задължението за предаване на дете. В случая се касае за две непълнолетни деца, които все още не могат да формират решаващо мнение по въпроси, касаещи правилното им развитие и отглеждане. Родителят, на когото е предоставено упражняване на родителските права, има задължението да подготви децата, да ги мотивира и да обезпечи предаването им за осъществяване режим за лични отношения с другия родител. Именно този родител, който упражнява родителските права носи отговорността при неизпълнение. В конкретния случай е налице безкритичното отношение на майката, която намира за виновни за създаденото положение децата, ДСП, бащата, но не и себе си.

С оглед на гореизложеното окръжният съд намира, че постановлението за наложената поредна глоба е законосъобразно. Наложена е глоба в максимален размер от 200,00 евро предвид факта, че има девет предходни глоби наложени за същото нарушение. Освен това глобата обхваща четири периода (на 12.12.2025г. от 18:00 часа; на 26.12.2025г. от 18:00 часа; на 16.01.2026г. от 18:00; на 30.01.2026г. от 18:00), през които Т. е нарушила решението на съда. Целта на глобата е да бъде принуден длъжника да спазва съдебното решение, да се съобразява и да спазва постановения режим на свиждане. Дори и децата да отказват контакти с баща си, необходимо е от страна на майката да се положат усилия за преодоляване на тези нагласи у децата и да се насърчи общуването им с техния баща В противен случай другия родител ще бъде лишен от правото да вижда децата си, да има пълноценен контакт с детето и да бъде равнопоставен с родителя, който упражнява родителските права.

Предвид гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че подадената жалба е неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение. Обжалваното постановление, с което е наложена глоба в размер на 200 евро е правилно и законосъобразно.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата, подадена от Д. Н. Т. с ЕГН ***** , с постоянен адрес гр. С.З., *** чрез пълномощника си адвокат Г. К. от АК Стара Загора., против Постановление изх. № 2340 от 09.02.2026г., издадено от ДСИ И.И. по изп.дело № 248/2023г. по описа на СИС при РС-Стара Загора, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____